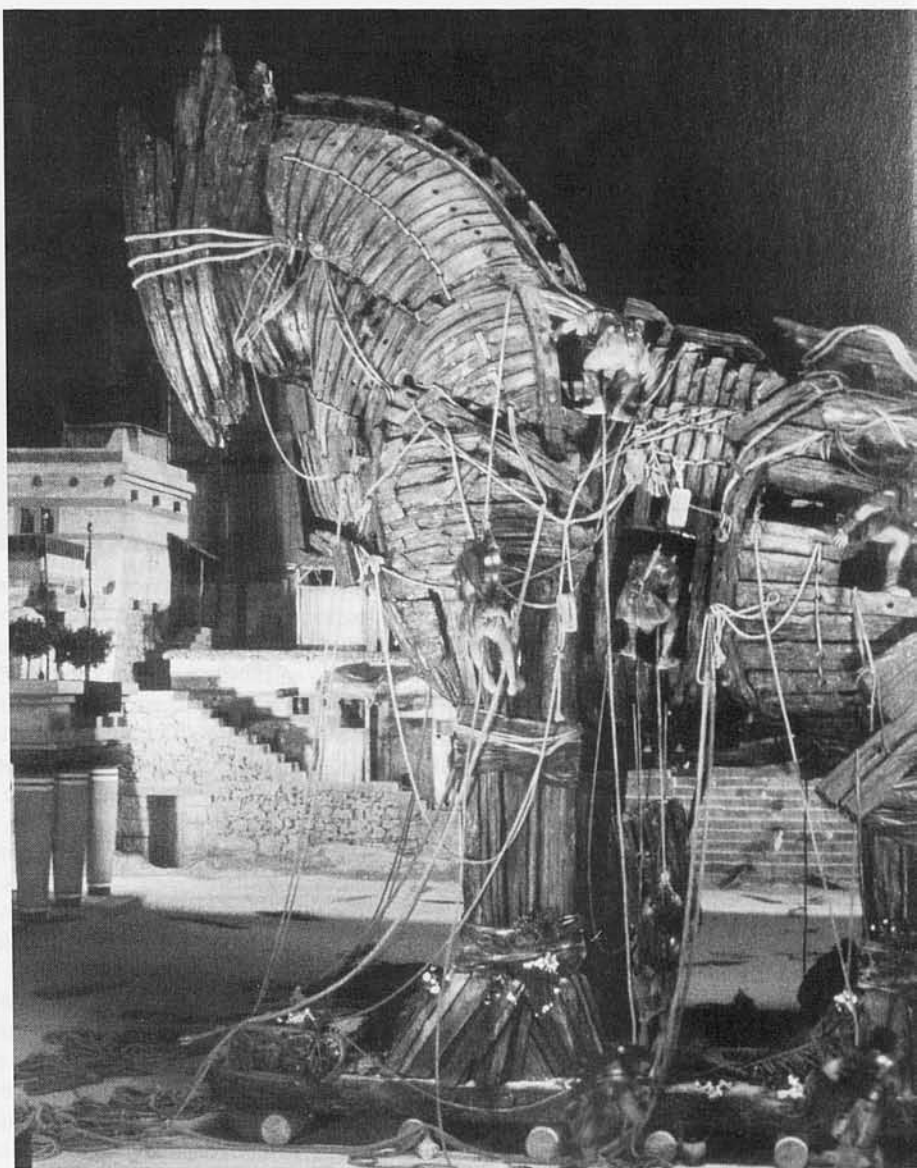

James Horner: èpic

Epic. Aquest potser tal vegada, l'únic adjectiu que faci tota la justícia que cal a aquest compositor, que ara ens ha tornat a deixar bocabadats amb la batalla més gran de tots els temps, i ja era ben hora, perquè després d'haver vist el tràiler des de fa mesos i mesos, moltes eren les ganes de veure què era allò que havia fet Wolfgang Petersen a *Troy*, la pel·lícula que recrea les aventures d'Aquil·les a la guerra narrada per Homer a *La Ilíada*. Malgrat aquesta sigui una versió lliure (com totes aquestes coses que fan a Hollywood), i Brad Pitt no sigui precisament l'actor més adequat per interpretar un personatge com aquest, feia temps que no anàvem al cinema a veure'n una de romans (de grecs, en aquest cas) que ens fes gaudir i plorar i ens posés la pell de gallina, amb grans baralles i lluites, grans decorats, i un guió no tan gran, què hi farem, i amb música d'Horner, ¿de qui, si no?

James Horner, el compositor que va guanyar l'Oscar (i el Globus d'Or) per aquella inoblidable banda sonora que li posava música al *Titanic* (James Cameron, 1997, a les categories de Millor Banda Sonora Dramàtica i també Millor Cançó, segurament una de les bandes sonores que més vendes ha tingut en tota la història de la música de cinema), i que a punt va estar d'aconseguir-ne un altre dos anys abans per *Braveheart* (Mel Gibson, 1995, a la categoria de Millor Banda Sonora Dramàtica, en què estava nominada aquell mateix any *Apolo 13* —*Apollo 13*, Ron Howard—), ha posat a *Troy* allò que li feia falta: unes sonoritats majestoses, gegantines, èpiques, tal com va ser aquesta gran batalla (o això ens diuen, i això ens hem de creure), amb uns temes de lluita que ja formen part dels clàssics (l'excel·lent baralla entre Aquil·les i Hèctor, príncep de Troia, amb uns redoblaments de tambors que posen els cabells de punta) i també amb els indispensables temes d'amor, dedicats a Paris i Helena, la causant de tot l'assumpte... en fi, allò que es diu una banda sonora èpica, una banda sonora com només Horner podia signar, i que ens fa molt més veritable (i molt més empassable) tota aquesta gran història.

Però tampoc és gens estrany: estem parlant d'un compositor que és molt respectat a Hollywood, que ha fet feines amb directors com Oliver Stone (*La Mano* —*The Hand*, 1981, allà pels seus inicis—), Walter Hill (*Limite 48 Horas* —*48 Hours*, 1982—;

Danko, *Calor Rojo* —*Red Heat*, 1988—), Ron Howard (*Cocoon*, 1985; *Willow*, 1988; *Rescate* —*Ransom*, 1996—), Don Bluth (amb precioses pel·lícules d'animació com *Fievel* y el *Nuevo Mundo* —*An American Tail*, 1986— o *En Busca del Valle Encantado* —*The Land Before Time*, 1988—), Edward Zwick (*Tiempos de Gloria* —*Glory*, 1989—; *Leyendas de Pasión* —*Legends of the Fall*, 1994—), Phillip Noyce (*Peligro Inminente* —*Clear and Present Danger*, 1994—), o el mateix Wolfgang Petersen a *La Tormenta Perfecta* (*The Perfect Storm*, 2000), i ha estat nominat a l'Oscar nou vegades a distintes categories (la darrera, aquest mateix any per *Casa de Arena* y *Niebla* —*House of Sand and Fog*, Vadim Perelman, 2003—). I sobretot, estem parlant d'un compositor que

mai no s'ha deixat encasellar a cap gènere o tipus concret de treball, perquè sempre ha fet allò que li ha agradat en aquell moment, sigui cinema d'animació (*Balto* —Simon Wells, 1995—), drames d'allò més lacrimogen (*Mi Padre* —*Dad*, Gary David Goldberg, 1989—), comèdies d'allò més boig i delirant (*Cariño, he Encogido a los Niños* —*Honey, I Shrunk the Kids*, Joe Johnston, 1989—), intrigues d'allò més intrigant (*Falsa Seducción* —*Unlawful Entry*, Jonathan Kaplan, 1992—), pel·lícules inspirades amb herois de còmic (*Rocketeer*, Joe Johnston, 1991), i ara aquesta gesta èpica, tan èpica com només ell ho pot ser. Gràcies per la seva feina, Horner: pot estar ben segur que tots nosaltres en gaudirem així com es mereix. ■